

Nr 41.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning om dyrtidstillägg å blindhetsersättning, m. m.; given Stockholms slott den 7 februari 1941.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över socialärenden för denna dag, föreslå riksdagen att
dels antaga härvid fogat förslag till förordning om dyrtidstillägg å blindhetsersättning,

dels ock bifalla de förslag i övrigt, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

GUSTAF.

Thorwald Bergquist.

F ö r s l a g
till
F ö r o r d n i n g
om dyrtidstillägg å blindhetsersättning.

Härigenom förordnas som följer:

1 §.

Den som åtnjuter blindhetsersättning skall under år 1941 av statsmedel erhålla dyrtidstillägg därå med belopp, motsvarande en sjättedel av blindhetsersättningens belopp för året.

Dyrtidstillägg utbetalas halvårsvis å den tid och i den ordning Konungen bestämmer. Tillägg, som förfaller till betalning tidigare än under kalenderhalvårets sista månad, utgår med oförändrat belopp, även om blindhetsersättningen upphör att utgå efter den månad, under vilken förfallotiden infaller. Dyrtidstillägg utgår icke, där blindhetsersättning upphört att utgå, när dyrtidstillägg eljest skulle hava förfallit till betalning.

2 §.

Bestämmelserna i förordningen om blindhetsersättning skola, där ej annat följer av 1 §, i tillämpliga delar äga motsvarande giltighet beträffande dyrtidstillägg; dock äger Konungen uppdraga åt pensionsstyrelsen att meddela de närmare föreskrifter, som, utöver vad denna förordning innehåller, finnas erforderliga för förordningens tillämpning.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

*Utdrag av protokollet över socialärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 7 feb-
ruari 1941.*

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena GÜNTHER, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WESTMAN, WIGFORSS, SKÖLD, ERIKSSON, BERGQUIST, BAGGE, ANDERSSON, DOMÖ, ROSANDER.

Efter gemensam beredning med chefen för finansdepartementet anför t. f. chefen för socialdepartementet, statsrådet Bergquist:

I årets statsverksproposition (femte huvudtiteln, punkten 48) har Kungl. Maj:t på hemställan av chefen för socialdepartementet föreslagit riksdagen att i avbidan på särskild proposition i ämnet till Ersättning åt blinda m. m. för budgetåret 1941/42 beräkna ett förslagsanslag av 2,000,000 kronor. Jag anhåller nu att till fortsatt behandling få upptaga detta spörsmål.

Samtidigt härmed vill jag erinra därom, att — såsom i statsverkspropositionen omnämnts — pensionsstyrelsen dels med skrivelse den 23 december 1938 överlämnat utredning, innefattande bland annat förslag till dyrortsgradering av blindhetsersättningen, dels ock den 28 november 1940 framlagt förslag rörande dyrtidstillägg å folkpensioner, invalidunderstöd och barnbidrag, därvid styrelsen till behandling upptagit jämväl frågan, huruvida icke under år 1941 borde utgå dyrtidstillägg även å blindhetsersättningar.

I statsverkspropositionen anfördes, bland annat, att en höjning av den ersättning, som för närvarande utginge till de blinda, syntes vara av omständigheterna påkallad, varför förslag därom borde föreläggas årets riksdag.

Innan jag nu går att föreslå åtgärder i angivna hänseende, synas vissa uppgifter böra lämnas om gällande författningsbestämmelser av intresse i förvarande sammanhang.

Gällande författningsbestämmelser.

Förordningen om blindhetsersättning.

Enligt förordningen den 20 april 1934 (nr 105) om blindhetsersättning utgår, med vissa undantag, blindhetsersättning med ett fast belopp av 500 kronor om året till envar svensk medborgare över 16 år, som saknar synförmåga eller vars synförmåga, sedan ljusbrytningsfel rättats, är så ned-

satt, att han saknar ledsyn (1 och 2 §§). Rätten till blindhetsersättning är oberoende av behovsprövning i egentlig mening. Den, vars egen eller vars försörjningspliktiga anhörigas ekonomiska ställning är sådan, att blindhetsersättning rimligen icke bör utgå till honom, är emellertid undantagen från rätt till blindhetsersättning (2 §). Pensionsstyrelsen beslutar rörande tillerkännandet av ersättningen (6 §). Kostnaden för blindhetsersättning bestrides helt av staten (11 §).

Kungörelse om utbetalning av blindhetsersättning.

Angående sättet och tiden för utbetalning av blindhetsersättning finnas bestämmelser meddelade i kungörelsen den 30 juni 1934 (nr 418). Däri föreskrives, att blindhetsersättning utbetalas från pensionsstyrelsen medelst postgiroutbetalningskort. Utbetalningen sker, i enlighet med av ersättningstagararen uttalat önskemål, antingen kvartalsvis under sista månaden i kvartalet eller ock månadsvis.

Lagen om folkpensionering.

Enligt lagen den 28 juni 1935 (nr 434) om folkpensionering består folkpension av grundpension, vilken utgår utan behovsprövning, samt tilläggs-pension, vilken förutsätter dylik prövning. Tilläggs-pensionen är från och med år 1938 graderad efter dyrtor, för vilket ändamål riket är indelat i tre ortsgrupper. Tilläggs-pensionens maximibelopp är, enligt huvudregeln, för år räknat 250 kronor i ortsgrupp 1, som omfattar orter med de lägsta levnadskostnaderna, 350 kronor i ortsgrupp 2 och 450 kronor i ortsgrupp 3. Behovsprövningen verkställles på det sätt, att den tilläggs-pension, varom i det särskilda fallet är fråga, beräknas genom att från maximibeloppet drages $\frac{7}{10}$ av den pensionsberättigades årsinkomst, i vad denna må överstiga 100 kronor. I fråga om äkta makar skall årsinkomsten för var och en av dem i regel beräknas utgöra hälften av deras sammanlagda årsinkomst. Vid uppskattningen av årsinkomst äro vissa inkomstslag helt undantagna och vissa andra slag av inkomster på det sättet privilegierade, att de intill visst belopp, olika för de skilda ortsgrupperna, anses såsom obefintliga. Blindhetsersättning är varken undantagen eller privilegierad. Folkpensionerna bekostas genom pensionsavgifterna samt genom bidrag av staten och av kommunerna.

I orter, som gränsa intill ort i högre ortsgrupp, kunna i vissa fall s. k. kommunala dyrtorststillägg — 50 eller 100 kronor om året — utgå.

Förordningen om invalidunderstöd.

Förordningen den 28 juni 1935 (nr 435) om invalidunderstöd avser i hudsak personer, som äro invalider och ej fått några pensionsavgifter sig påförda. Dylika personer äga enligt förordningen erhålla invalidunderstöd under villkor och med belopp, vilka äro stadgade beträffande tilläggs-pension. Invalidunderstöd utgår tidigast från fyllda 16 år.

Lagen om kommunala pensionstillskott.

Enligt lagen den 18 juni 1937 (nr 384) om kommunala pensionstillskott må kommun under vissa förutsättningar lämna understöd utan fattigvårds karaktär till utfyllande av bl. a. blindhetsersättning.

Utredningar och förslag av pensionsstyrelsen.**Utredning den 23 december 1938.**

I skrivelse den 16 april 1937 (nr 147) hemställde riksdagen, att en allsidig och förutsättningslös utredning måtte verkställas, huruvida till blindhetsersättning berättigade personer genom ändringar i lagen om folkpensionering eller på annat sätt kunde beredas en förbättrad ekonomisk ställning, samt att de förslag, till vilka utredningen kunde föranleda, måtte framläggas för riksdagen. Kungl. Maj:t anbefalldes den 23 april 1937 pensionsstyrelsen att verkställa utredningen.

Pensionsstyrelsen avlämnade den 23 december 1938 utredning i ärendet jämte förslag till vissa ändringar i förordningen om blindhetsersättning. Pensionsstyrelsen diskuterade närmare fem olika alternativ samt förordade för sin del, att ändringar skulle vidtagas i förordningen om blindhetsersättning av den innebörd, att ersättningen skulle såväl höjas som ortsgraderas på sådant sätt, att dess belopp i de olika ortsgrupperna skulle utgöra 600, 750 och 900 kronor.

Vid ett genomförande av pensionsstyrelsens förslag beräknades uppstå en total kostnadsökning av 415,000 kronor. Statens kostnader komme därvid att ökas med 440,000 kronor, varemot kommunernas kostnader — genom nedsättning av kostnaderna för tilläggs pensioner — beräknades bliva minskade med 25,000 kronor.

I detta sammanhang må nämnas vissa uppgifter rörande fördelningen av antalet blinda inom olika ortsgrupper. Pensionsstyrelsen har utgått från de siffror, som gällde den 30 juni 1937. Av de 3,148 personer, som då voro berättigade till blindhetsersättning, tillhörde 2,102 ortsgrupp 1, 595 ortsgrupp 2 och 451 ortsgrupp 3. Den 31 december 1940 utgjorde hela antalet blindhetsersättningar 3,218; fördelningen å ortsgrupperna lärer, enligt vad jag inhämtat, kunna anses vara, relativt sett, oförändrad.

Utredning den 28 november 1940.

Med skrivelse den 28 november 1940 framlade pensionsstyrelsen en inom styrelsen verkställd utredning rörande de vägar, som kunde vara framkomliga för att med hänsyn till levnadskostnadsstegringen förbättra folkpensionerna. Därvid föreslogs dyrtidsförhöjning med två extra månadsutbetalningar årligen. I utredningen behandlades, såsom förut nämnts, även spörsmålet om dyrtidstillägg under år 1941 å blindhetsersättningar.

Efter att hava erinrat om att rätten till blindhetsersättning icke vore förknippad med behovsprövning i egentlig mening anförde pensionsstyrelsen:

För det övervägande antal till blindhetsersättning berättigade personer, vilka sakna egen inkomst eller åtnjuta endast obetydlig sådan, finnes även möjlighet att erhålla tilläggspension eller invalidunderstöd och således även dyrtidstillägg härå enligt föreslagna grunder, i den mån blindhetsersättningen jämte eventuell annan inkomst icke lägger hinder i vägen. Beträffande blindhetsersättning torde sålunda icke samma skäl för ett generellt dyrtidstillägg föreligga som i fråga om folkpension och invalidunderstöd. Å andra sidan är det emellertid, med hänsyn till arten av de blindas lyte, uppenbart, att de nödvändiga levnadskostnaderna för dem i regel uppgå till väsentligt högre belopp än levnadskostnaderna för de flesta på grund av sjukdom eller ålder arbetsoförmögna personer. Det synes därför skäligt att även beträffande blindhetsersättningen företaga en dyrtidsförhöjning med ett eller två månadsbelopp.

Dyrtidstillägg å blindhetsersättning borde helt bekostas av staten. Kostnaden för utbetalning av dyrtidstillägg, motsvarande en månadsutbetalning av blindhetsersättning, uppskattade pensionsstyrelsen till 135.000 kronor. — Skulle styrelsens förslag till dyrtidsgradering av blindhetsersättningen genomföras, syntes anledning att bevilja dyrtidstillägg å de sålunda förhöjda ersättningarna, åtminstone till en början, icke föreligga.

Yttranden över pensionsstyrelsens utredningar.

Över *pensionsstyrelsens utredning den 23 december 1938* avgåvos under mars—juni månader 1939 yttranden av socialstyrelsen, riksförsäkringsanstalten, medicinalstyrelsen, statskontoret, överståthållarämbetet, länsstyrelserna i Södermanlands, Malmöhus, Göteborgs och Bohus, Örebro, Kopparbergs och Norrbottens län, svenska stadsförbundet, svenska landskommunernas förbund och de blindas förening u. p. a. samt den 4 januari 1941 yttrande av socialvårdskommittén. Vid några av de angivna yttrandena funnos fogade yttranden av underlydande myndigheter.

Pensionsstyrelsens förslag tillstyrktes eller lämnades utan erinran i det övervägande flertalet yttranden. Uttalanden av annan innebörd gjordes endast av socialvårdskommitténs majoritet, Kopparbergs läns fattigvårds- och barnavårdsförbund, statens fattigvårds- och barnavårdskonsulent i nionde distriktet samt en minoritet inom riksförsäkringsanstalten. Av innehållet i yttrandena torde i detta sammanhang icke behöva återgivas annat än vad som anförts inom socialvårdskommittén. Jag återkommer härtill i det följande.

Yttranden över *pensionsstyrelsens utredning den 28 november 1940* avgåvos av socialstyrelsen, statskontoret, generalpoststyrelsen, socialvårdskommittén, svenska stadsförbundet, svenska landskommunernas förbund och svenska landstingsförbundet. Särskilda uttalanden rörande blindhetsersättningen gjordes endast av statskontoret, socialstyrelsen och socialvårdskommittén.

Statskontoret ansåg tillräckliga skäl för närvarande icke föreligga för en mot förbättringen av folkpensioner och invalidunderstöd svarande höjning av blindhetsersättningen. Statskontoret framhöll, att en ortsgadering av blindhetsersättningen borde genomföras, innan en dyrtidskompensation övervägdes.

Socialstyrelsen förklarade sig icke kunna finna någon anledning att uppskjuta förverkligandet av pensionsstyrelsens förslag av den 23 december 1938. Ortsgradering av blindhetsersättningen framstode som en ofrånkomlig konsekvens av ortsgraderingen av folkpensioner m. m. Den höjning av ersättningens belopp även i billigaste ortsgrupp, som förslaget därjämte innebure, funne styrelsen alltjämt även på längre sikt skälig. Denna höjning motsvarade nära en höjning med två månadsbelopp. Med hänsyn därtill torde vid ett realiserande av 1938 års förslag någon dyrtidsersättning icke få anses påkallad.

Socialvårdskommittén — som vid avgivandet av yttrande över förevarande förslag icke tagit närmare del av pensionsstyrelsens förslag av den 23 december 1938 — anförde att, därest en förbättring icke bereddades dem, som åtnjöde blindhetsersättning genom ett omedelbart förverkligande av ett förslag sådant som det sist nämnda, dyrtidstillägg borde utgå.

Jag återkommer nu till socialvårdskommitténs yttrande över pensionsstyrelsens utredning den 23 december 1938. Detta yttrande avgavs, såsom nämnts, den 4 januari 1941.

*Socialvårdskommitténs majoritet*¹ förklarade, att kommittén icke funne anledning att i förevarande sammanhang ingå på ett bedömande av de principer, varå blindhetsersättningen vilade. Hittills vunna erfarenheter talade emellertid för att vissa detaljer i förordningens bestämmelser borde bliva föremål för förnyat övervägande. Vidare anfördes:

Kommittén, som erhållit i uppdrag att företaga en översyn över socialvårdens olika grenar, lär icke kunna underlåta att även upptaga förordningen om blindhetsersättning till granskning. Det kan heller icke bortses från att skäl förefinnas för att jämväl andra personer med stadigvarande lyte böra komma i åtnjutande av samhällelig hjälp i särskilt för dem avpassade former. I en rationellt utformad socialvård böra dessa förhållanden beaktas och socialvården i allmänhet mera differentieras än vad som nu är förhållandet. Vid en avvägning av understödsbeloppen för personer, som hava svåra lyten, bör uppenbarligen tillses, att i möjligaste mån enhetliga grunder tillämpas. Kommittén är av dessa skäl tveksam om lämpligheten av att nu genomföra en förändring av blindhetsersättningen, som innebär en förhöjning av ersättningsbeloppen, och i samband därmed genomförande av en dyrortsgruppering. Kommittén är visserligen ense med pensionsstyrelsen därom, att vid utmätande av blindhetsersättningens belopp viss hänsyn bör tagas till skilda orters levnadskostnader, men det vill synas kommittén, att med ett genomförande av denna förbättring bör anstå till dess förordningen blivit föremål för en närmare granskning.

Socialvårdskommitténs majoritet förordade med anledning därav, att — i avbidan på kommitténs fortsatta utredningar — personer, som uppbure blindhetsersättning, skulle erhålla dyrtidstillägg i likhet med vad som föreslagits i fråga om folkpensionärerna. Härjämte tillades:

¹ Socialvårdskommitténs beslut i ärendet fattades av landshövdingen Eriksson, lasarettssysslomannen Hagård, fru Nordgren, lantbrukaren Wallén och fattigvårdsdirektören Wangson; reservanter voro t. f. generaldirektören Højer och byråchefen Bexelius.

Det kan förefalla vara endast en lämplighetsfråga, om de blinda erhålla förbättringen i form av en förhöjning av ersättningsbeloppen eller som dyrtidstillägg, samt att frågan sålunda ur statsfinansiell synpunkt icke vore av någon större betydelse. Det får emellertid icke förbises, att dyrtidstillägg utgör en för viss tidsperiod lämnad kompensation för ökade levnadskostnader, medan en förhöjning av i förordningen stadgade ersättningsbelopp utgör en även för framtiden bestående utfästelse.

Reservanterna i socialvårdskommittén ansågo, att de blindas ställning borde förbättras genom dyrortsgradering av blindhetsersättningen i enlighet med 1938 års förslag och icke genom dyrtidstillägg samt anförde som skäl härför, i huvudsak, att en Ortsgradering av blindhetsersättningen vore en klar och ofrånkomlig konsekvens av Ortsgraderingen av tilläggs pensioner, att en höjning av ersättningen i billigaste Ortsgrupp från 500 till 600 kronor vore befogad bland annat med hänsyn till den allmänna höjningen av tilläggs pensionerna, att det förhållandet, att alla personer med svåra lyten icke omedelbart kunde erhålla understöd efter i möjligaste mån enhetliga grunder, icke rimligen borde utgöra skäl att även undanskjuta frågan om en förbättring av de blindas ställning, vilken fråga kunde lösas utan uppskov, att icke alla reformer på socialvårdens område borde stoppas i avvaktan på den säkerligen ganska avlägsna tidpunkt, när socialvårdskommittén avslutat sin översyn av lagstiftningen på nämnda område samt att, då skillnaden i kostnader för genomförande av de olika förslagen rörde sig om tämligen blygsamma summor, det icke vore motiverat att av kostnadsskäl nöja sig med ett dåligt provisorium, när det ändå stode klart, att dyrortsgradering snarast borde genomföras.

Upplysningar rörande kommunala tillskott till blindhetsersättning.

Då det syns vara av intresse att erfara, i vilken utsträckning kommunerna lämnat tillskott till blindhetsersättning, hava upplysningar därom begärts av pensionsstyrelsen, som anförts:

Statistisk redogörelse för utanordnande av kommunala pensionstillskott m. m. lämnas i den av socialstyrelsen för varje år utgivna berättelsen angående kommunernas fattigvård. Här göres emellertid ej skillnad mellan å ena sidan tillskott till folkpension och invalidunderstöd och å andra sidan tillskott till blindhetsersättning. Den senast publicerade berättelsen, som avser år 1937, anger dock beträffande Göteborg, att därstädes under nämnda år 34 personer erhållit kommunalt tillskott till blindhetsersättning. I övrigt anføres i nämnda berättelse beträffande de kommunala pensionstillskotten, under vilken beteckning inbegripas bland annat kommunala tillskott till blindhetsersättning, att dessa fått en mycket begränsad omfattning. Endast på landsbygden i Uppsala och Värmlands län samt i Stockholm och Göteborg spela de enligt berättelsen någon nämnvärd roll vid sidan av det egentliga fattigvårdsunderstödet. I det övervägande flertalet av landsbygdens fattigvårdssamhällen och i mer än $\frac{2}{3}$ av städerna förekommer denna understödsform icke alls.

Anslaget till ersättning åt blinda m. m. för budgetåret 1941/42.

Beträffande det i statsverkspropositionen (femte huvudtiteln, punkten 48) upptagna förslagsanslaget till Ersättning åt blinda m. m. torde följande sifferuppgifter böra meddelas:

Budgetår	Anslag	Nettoutgifter
1938/39.....	1,600,000	1,641,024
1939/40.....	1,600,000	1,634,177
1940/41.....	1,650,000	—
1941/42 (förslag).....	1,900,000	—

I skrivelse den 31 augusti 1940 gjorde *pensionsstyrelsen* framställning om anslag för budgetåret 1941/42. Enligt av styrelsen meddelade uppgifter utgjorde antalet till blindhetsersättning berättigade personer 3,219 den 30 juni 1939, 3,220 den 31 december 1939 samt 3,197 den 30 juni 1940. Under hänvisning härtill ansåg styrelsen anslaget för nästa budgetår kunna nedsättas till 1,600,000 kronor.

I statsverkspropositionen har, såsom förut nämnts, anslaget tills vidare uppskattats till i runt tal 2,000,000 kronor.

Såsom i statsverkspropositionen anförts synes en höjning av den ersättning, som för närvarande utgår till de blinda, vara av omständigheterna påkallad. För genomförande av en sådan höjning äro enligt de utredningar, som verkstälts av pensionsstyrelsen, olika vägar möjliga. Valet synes mig böra stå mellan förslaget om dyrortsgradering och samtidig höjning av blindhetsersättningen till 600, 750 och 900 kronor i de olika ortsgrupperna, å ena sidan, samt förslaget om dyrtidstillägg, å den andra. I nuvarande läge delar jag den uppfattning, åt vilken majoriteten inom socialvårdskommittén givit uttryck, att man under pågående omfattande utredningsarbete inom socialvården icke bör vidtaga åtgärder, vilka kunna föregripa kommitténs blivande förslag. Med hänsyn härtill synas för närvarande endast sådana anstalter böra vidtagas, att de blinda erhålla ett skäligt tillägg till blindhetsersättningen såsom kompensation för den av nu rådande krisförhållanden föranledda levnadskostnadsstegringen.

Beträffande folkpensioner, invalidunderstöd och barnbidrag har förslag förut, genom proposition nr 20, framlagts om beviljande av dyrtidstillägg, som motsvara två månadsutbetalningar av de olika förmånerna. Nämda proposition har numera godkänts av riksdagen. Jag anser mig nu böra föreslå enahanda tillägg till blindhetsersättningen. Bestämmelser härom hava upptagits i ett förslag till förordning om dyrtidstillägg å blindhetsersättning, avfattat i nära överensstämmelse med det genom propositionen nr 20 framlagda förslaget till lag om dyrtidstillägg å folkpensioner, invalidunderstöd och barnbidrag. Närmare redogörelse för detaljerna i förordningsförslaget synes mig icke erforderlig.

**Departement-
chefen.**

Nu ifrågavarande dyrtidstillägg lärer böra bestridas i samma ordning som blindhetsersättningen, d. v. s. helt av statsmedel. Den första halvårsutbetalningen av dyrtidstillägget torde kunna äga rum redan i mars månad. Den andra utbetalningen synes lämpligen kunna verkställas i november. Föreskrifter om tiden och ordningen för utbetalningarna torde få meddelas av Kungl. Maj:t.

Kostnaderna för varje månadsutbetalning kunna, såsom pensionsstyrelsen anfört, beräknas uppgå till omkring 135,000 kronor. Såvitt angår bestridandet av kostnaderna under första halvåret 1941 torde riksdagens medgivande böra inhämtas, att för budgetåret 1940/41 beviljat förslagsanslag till Ersättning åt blinda m. m. skall få tagas i anspråk därför. Kostnaderna för andra halvåret 1941 synas däremot böra belasta det för budgetåret 1941/42 beräknade förslagsanslaget till samma ändamål.

Anslaget till Ersättning åt blinda m. m. för nästa budgetår har med tillämpning av nu gällande ersättningsgrunder av pensionsstyrelsen uppskattats till 1,600,000 kronor. Med hänsyn till att styrelsen därvid räknat med viss nedgång i antalet ersättningsberättigade, under det att faktiskt en mindre ökning av antalet inträtt, synas mig skäl icke föreligga att, under förutsättning av oförändrade grunder för ersättningen, frångå det för innevarande budgetår anslagna beloppet 1,650,000 kronor. Då kostnaderna för dyrtidstillägg för andra halvåret 1941, såsom nyss angivits, synas kunna beräknas till 135,000 kronor samt då det förefaller sannolikt, att nu ifrågavarande anslag kan komma att belastas med kostnader för dyrtidstillägg även under första halvåret 1942, torde anslaget för nästa budgetår böra upptagas med ett avrundat belopp av 1,900,000 kronor.

Föredragande departementschefens hemställan.

Under återopande av vad i det föregående anförts får jag hemställa, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen att

dels antaga förenämnda inom socialdepartementet upprättade förslag till förordning om dyrtidstillägg å blindhetsersättning,

dels medgiva, att det för budgetåret 1940/41 anvisade förslagsanslaget till *Ersättning åt blinda m. m.* må få tagas i anspråk för bestridande av kostnaderna för utbetalning för första halvåret 1941 av de i det föregående omförmälda dyrtidstilläggen å blindhetsersättningar,

dels ock till *Ersättning åt blinda m. m.* för budgetåret 1941/42 anvisa ett *förslagsanslag* av kronor 1,900,000.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan lämnar Hans Maj:t Konungen bifall samt förordnar, att proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar skall avlåtas till riksdagen.

Ur protokollet:

Sten-Eric Heinrici.
